

Nihayet buluşabildik yani. Ya işte çocukla öyle planladığın gibi olmuyor kafanda. Öyle. Onun dışında şey yani iyi. Yeni işten geldim. Hemen bir çorba attım şeye, ocağa, odaya gireyim dedim. Babasına söyledim: "Sen" dedim, "oyun oynarsın." Hatta dedim "siz gidin, beni rahat bırakamayacaksınız." Ondan sonra "yok, yok" dedi. "Sen geç içeri, biz içeride oynarız" falan. Öyle yani ya. Kusura bakma (gülüyor). Tamam. Biyografi yapacağız yani.

81 yılında doğdum. Ekim 7 doğumluyum, bu ay doğumluyum. İkiz kardeşim var benim aynı zamanda. Ha, ha. Ondan sonra beş çocuklu, beş kardeşli bir aileyiz. Hepsi yaşıyor, şükür. Ben ikiz olarak üçüncüyüm. İkiz kardeşim dördüncü. Aramızda altı dakika yaş farkı var. İstanbul'da doğduk. İstanbul'un "\*\*\*\*" semtinde doğduk. Doğduğum yerde şu an zaten halamlar da oturuyor. Orada halamın kiracısıydık biz. Hala gidiyorum, görüyorum, çok özlediğim bir yer. İstanbul'u zaten çok seviyorum. Böyle biz yedi yaşında taşındık. Bir, babam inşaat işçisi. Buralarda işte arsa, araziler uygun falan, işte burada da diğer teyzem oturuyor. Öyle bir geldik, geliş, o geliş. İstanbul'dan çıktık yani. Ama bizim bütün kardeşler olarak İstanbul'u hala çok seviyoruz ve bir tarafımız İstanbul'da kaldı. Uzun bir süre atlatamadık çünkü çocukluğumuz, en sevdiğim teyzem mesela, teyzelerim daha doğrusu, bir tanesi bizimle yaşıyordu, bir tanesi evliydi, aynı mahalledeydik. Böyle kuzenler, teyzeler falan hep birlikteydik. Uzunca bir süre de beraber olduk. Sonra ben iki teyzemi de kaybettim. 10 ay arayla falan. Çok yıkım oldu hepimiz için o yüzden. Çok güzel bir çocukluk geçirdim aslında. Onu şey yapabiliyorum, hatırlayabiliyorum. Hala hafızamda yer alıyor. Bakırköy doğumluyum. Bakırköy hastanesinde doğmuşum daha doğrusu. Kimlikte Bakırköy diye geçer ama (gülüyor). Anne, baba, dedem vardı, annemin kayınpederi yani. Dedem ben ilkokuldayken, ilkokul beşteyken hatta şey, o da vefat etti. Öyle sonra kendi ailemize çekildik, kaldık ailecek. Beş kardeş, iki anne, baba falan, öyle.

Ben mesela lise bitti. Biter bitmez çalışmaya başladım. Hatta şöyle, liseye kadar da ara dönemlerde çalışıyordum, yaz tatilinde falan o dönemler. Hatta bir dönem teyzemin yanında kalarak çalıştım, İstanbul'da bir konfeksiyonda. Yani böyle bir şey, eğlence gibi bir şeydi. Zoruma da gitmiyordu. Sabah sekiz, çalışma koşulları da çok ağırdı, bir çocuk olarak. Yani orta ikinin yazını düşünün, yani bugün ortaokul kaç yaş oluyor? Ben bilmiyorum ama 12, 13 yaş falan oluyor herhalde. Ne kadar da hani bana göre bütün koşullar ağır. Sabah sekiz, akşam yediye kadar. Çoğu zaman mesai 10'a kadar gece. Ya da pat diye bir sabahlamaya kalıyorsun. O çocuk halinle, sabaha kadar, sekize kadar falan. Öyle yani, çocukluğum biraz ezik geçti aslında ama hep mutlu olmaya çalıştım. Yani 20 yaşına kadar falan da işte 24 yaşına kadar daha doğrusu söyleyeyim, artık fabrika

hayatına falan geçtim, 18 yaşından sonra, okul biter bitmez. Ama ben her yaz tatilimi, arkadaşlarım böyle dışarıda Antalya'da, orada, burada tatil yaparken, ben küçük bir valiz doldururdum, binerdim, İstanbul Esenler'de iner, teyzemlerde soluğu alırdım yani (gülüyor). Öyle güzel zaman, çok güzeldi yani. İstanbul ayrıydı benim için, teyzemler çok apayrıydı. Belki İstanbul'u güzelleştiren de onlardı.

Mahalle bol çocuklu bir mahalle ve hep dışarıda olduğumuz bir mahalleydi. Sürekli oyunlar oynardık, böyle kuzenler olsun, mahalle... Hala mesela o mahalleden annem arkadaşlarıyla, komşularıyla falan aileleşmişiz, görüşürlerdi. Hala görüşüyorlar ya telefonda ya işte İstanbul'a gittiğimizde. Artık çok böyle gidilmiyor, gelinmiyor ama işte düğün, dernek ya da cenaze olduğu zaman gidiliyor. Hala görüşüyorlar yani birbirlerine selam veriyorlar, birbirlerine çay içmeye muhakkak bana da gel, işte oraya da uğranılıyor, es geçilmiyor. Belki hani ailenin bir parçası, teyzesiymişiz gibi bizi de hatırlıyorlar.

Ondan sonra işte kızlarıyla falan biz artık büyümüş, böyle değişik, birbirimizi tanıyamaz hale gelmişiz ama birbirimizi hatırlayabiliyoruz. İşte şu oyunları oynuyorduk, çelik çomak oynuyorduk, işte sen düşmüştün, horoz seni kovalamıştı (gülüyor), ben hatırlıyorum. Birbirimizin hatırlayama..., hatırlayamadığı şeyleri de hatırlıyorduk biz açıkçası ama çok uzun zaman oldu, ben gitmeyeli işte İstanbul'a artık. Tüm bağım koptu neredeyse, 10 yıl falan olmuştur. 2007'den beri daha doğrusu. Öyle.

Oradaki çocukluğum güzeldi. Çok böyle, nasıl anlatayım? Orada bir tane kadını hatırlıyorum ben, komşumuz olan. Bir sürü kedisi vardı ve bir sürü çiçeği vardı bahçesinde, tek başına yaşıyordu, yaşlı kadındı. Ondan sonra ben onu çok seviyordum, sürekli bahçesinden içeriye bakıyordum, girmeye çalışıyordum, giremiyordum. Bana diyorlardı "gitme sakın oraya." Böyle ürkütücü, esrarengiz falan geliyor ya. Kadının orada kedileri var. ... değil pis kadın o diyorlardı. Bir sürü şeyi var, kedisi var, bakımsız. Dışarıdan bakılınca hani kedi bakan, pis falan olması, biraz bakımsız bir kadındı aslında da onu hatırlıyorum. Onun dışında, aslında çok şey hatırlıyorum da cidden aklıma gelmiyor. Biraz da röportajın heyecanı herhalde (gülüyor).

Bir tane çocuk bulmuştuk biz. Mahalledeki çocuklarla ve kardeşlerimle. Çocuk o kadar güzel ki! Biz çocuğuz zaten, altı, yedi yaşlarında falanız herhalde. O da üç yaşlarında falan zannedersen. Tuttuk eve getirdik onu. Yani böyle çok iyi hatırlıyorum böyle bizim divanlarımız vardı, divanın üstüne koyduk çocuğu, seyrediyoruz, seviyoruz falan.

Anneme dedim, dedik "bunu sakın vermeyeceğiz anne, tamam mı? Bu bizim olsun (gülüyor). Kız "yok" diyor. "Olsun bizim olsun", zavallı çocuk. Camiden anons yaptırdığını hatırlıyorum annemin. "Çocuk kaybolmuştur" diye. Biz evden dışarı da çıkarmıyoruz hani başkası, bilmeyen birisi alır, götürür, benimdir diye. Öyle çocuğu teslim etmiştik ama çok üzülmüştüm, çok ağlamıştık (gülüyor), niye verdik biz bunu diye (gülüyor). Öyle ya. Ya İstanbul güzeldi, insandık orada. Çok sevgi doluyduk. Hiç kötü bir şey yaşadığımı hatırlamıyorum. Yani hepimizin arasında da iki yaş var. Ben şu an 38 yaşındayım, abim 40 yaşında, ablam 42 yaşında. Dört çocuktuk. Mesela en küçük kardeşim, benden dokuz yaş küçük ve şey oldu. Biz dört kardeşlik şeyde, İstanbul'da ve bir dede vardı, dedemiz vardı. Dedemi çok severdim ama hani doğu kökenli, biz Ardahanlıyız aynı zamanda. Doğu kökenliyiz ama evde bir tane erkek çocuk vardı. Yine de dedem beni çok severdi. Ben hep onun yanında yatardım. Hatta yaşlılıktan dedem, ben bir süre hani altımı ıslatıyorum falan, dedem hiçbir şey demiyordu, çok hoşuma gidiyordu. Sonra yaşlılıktan dedem altına yapmaya başladı, ben ona hiçbir şey dememeye başladım (gülüyor). Sonra bizi ayırdılar. Sonra da işe giderken de zaten ilkokul beşte, hatırlıyorum, çok, böyle ocak ayıydı, kar falan yağıyordu, çok kötüydü, yaşlılıktan öldü zaten. Bir gün sobanın arkasında oturuyor, ağzından köpükler falan gelmeye başladı ve evde sadece babamla ben varız. Sonra babam şey dedi, kusma şeklinde, "bez getir" dedi. "Bezle silelim" dedi. Ben böyle ağzını falan sildim. Yani benim elimde öldü yani öyle bir şey. Sonra yatırdık, iki gün sonra falan da vefat etti. Yani doktor işte bir, çok zor yaşlılık, yani bitmiş, yattığı yerden hafif oynatıyorsun nefesi kesiliyor, "Biraz oynatın, nefesi kesilecek zaten" dedi. "Rahat bırakın, kendi haline gitsin." Öyle, evde vefat etti.

Dedem kaç yaş, 80-90 yaşlarında falandı herhalde. Ama ayağı aksak, ağaçtan düşmüş, uzunca bir süre işte eşi... Babamlar da beş kardeş, en büyüğü babam, dokuz yaşındayken annesi vefat ediyor ve dedem onun üzerine evlenmiyor. Aile dağılıyor, çocuklar, mocuklar oraya, buraya, evlat edinmeler falan filan. O gibi şeyler. İşte babam kurtarabildiği kardeşlerini kurtarıyor. Bir tanesi, hem bu arada bizim yanımızda kalıyor yine. Annem hem teyzesine, a pardon benim teyzeme, en küçük kız kardeşine, hem de o halama annelik yapıyor. Bir de biz varız yani İstanbul'da. Dört çocuk, bir kayınpeder (gülüyor), bir eş, bir de o dönemler annem çok anlatıyor, hani köyden göçler falan çok oluyor ya, özellikle İstanbul'a falan. Her gelen diyor bizde konaklardı, bir iki hafta. Bizde çalışırdı, hatta bir tanesi diyor. Bir tane de öyle, babamın amcasının oğlu varmış. "Evde" diyor, "biz yemek yediğimiz masanın üstünde yatıyorduk. Yani oraya yer buluyorduk, teyzen" diyor, "az yatmadı o masanın üstünde, yer yok" diyor (gülüyor). "Ne yapalım" diyor. Öyle.

Garibanlık. Çok aman aman bir hani lay lay lom bir geçmiş yok aslında, çok sıkıntılı bir geçmiş var. Annem açısından da babam açısından da ve bizler açısından da. Yani fakirdik, babam zaten inşaat işçisiydi, yetiremiyordu, yetmiyordu ve biz hani bunun bedelini çok ağır ödedik, yani dört kardeş olarak, okuyamadık en azından doğru düzgün. Zor bela hani parasız, marasız bilmem ne falan ite kaka. Yani bu koşullarda da okuyunca çok bir şey olmuyorsun. İşte çıkıyorsun, fabrikada işçi olabiliyorsun en fazla. Dışarıda, hayatta, kendini doldurabildiğin kadar dolduruyorsun. O, onun dışında sana bir diploma yok yani. Hayat diploması aldık (gülüyor). Arkada öyle derler ya (gülüyor). Hayattan diplomam var benim diye.

İyi bir mahalleydi ama gecekondu bir evde oturuyorduk. Teyzemin kiracısıydık ve teyzemin kocası çok kötüydü. Biz işte gelmişiz. Babam birkaç ay sonra inşaattan düştü, iskeleden ve belinde fitıklar oldu. Adam yattı yani bir, iki ay. E sigortası yok, başka hiçbir gelirimiz yok. Ama hiçbir gelirimiz yok. Kira ödeyememeler falan. Çok fakir bir hayat yaşadım. Yani şu an ben onu hatırlamak bile istemiyorum. Aç kaldığımız, aç yattığımız, okula aç gittiğimiz günler oldu. Ama o eniştem, teyzemin kocası, hiç halden anlamaz, vereceksiniz de vereceksiniz. Ve evi bastığını hatırlıyorum yani. Paramı vereceksiniz ya da defolup gideceksiniz gibi. İşte o zamanlar daha ilkokul ikiye falan gidiyorum, o dönemler. Ondan sonra, hatta annemin çok hasta olduğunu, ondan sonra, ilaç parası için böyle mahalleden para topladığımızı biliyorum. İşte konu, komşu yardım ediyor, bilmem... Belediyede çalışan bir kız vardı, o zamanlar 30 yaşındaydı, çok iyi hatırlıyorum böyle. O belediyeye gitmiştik, arkadaşlarından para topladı, verdi elime, götürdüm anneme, ilaç aldım yani. Öyle fakirdik ya. Çok fakirdik be, cidden çok fakirdik yani.

Biz yine ev yapamadık kendimize. Yaptığımız şöyle, tapusuz evdi, arazilerde. Hani hazine arazisi diyorlar herhalde ona. Herkes ev yaptı bizim dışımızda. Nedense hep babamın çevirdiği araziye üç kere belediye zabıtası yıktı. Yani adam inşaatçı. Tuğlaları diyor, belediye yıkıyor, "ya," diyor, "niye ben?" Yani bir sürü var burada, a burası olmaz. Abi her yer tutulmuş zaten. Burası olmazsa yani... Sapa bu arada, bilir misiniz? Bilmiyorum. Yine o, o dönemler işte gecekondu mahallesi falan. Hani tuttuğunu, böyle üzerine çadır gibi dikiyorsun gecekonduyu, yaşıyorsun. Öyle bir yerdi. Yapamadık uzun yıllar, kaçtı yıl? 2005 yılındaydı herhalde, evet 2005 yılında, biz yine kardeşler bir araya toparlandık, babam bu arada hala çalışmıyor, ondan sonra, inşaat işçisi, yet..., yetmiyor, hasta zaten, çalışmak da istemiyor biraz da tembel de bir babam var yani. O kadar şey bir babam değil, tuttuğunu koparan. Biz dört kardeş, yine bir gecekondu ev aldık. Tapusuz ev aldık.

Dedik ki "belki otururuz orada, belki oturmayız" falan. Hani uyguna düştü. Babam inşaatçı, yapar, eder falan. Gerçekten öyle oldu. Babam inşaatçı, 500 liraya mı ne aldık. Çok komik bir rakama aldık yani. Hani herkesin alabileceği bir rakam. Dedik ki babam üzerine betonarme bir ev alsın, yıksın, öyle de yaptı zaten. Hani arkadaşları falan da destek attı. Sen bunca yıl evi yapıyorsun, sıvası benden, elektriği benden falan filan. Bize uyguna da denk geldi. Sadece malzemesine para verdik gibi bir şey oldu, girdik. Ondan sonra bir süre sonra bir af çıktı. Oranın tapusunu da aldık babama. Öyle bir ev yaptık yani 2005 yılında. Biz gelmişiz, 89 yılında mı ne geldik herhalde. 88 yılında geldik muhtemelen. Çünkü ben 81 doğumluyum, yedi yaşındaydım geldiğimde. 87, 88 yıllarında falan. Ancak bu dönemlere denk geldi yani 2005 (gülüyor). Babama sorsan, "sizi okuttum, o yüzden param yok" (gülüyor). Yani devlet okulunda okuduk, bir şey yapmadık. Senden parada istemedik baba. Öyle.

şöyle, evet liseye kadar okuduk. Ondan sonra ikiz kardeşim, ben okumak istiyorum dedi ama kaç yaşındaydı? O da 24 yaşında falandı herhalde. Onu dershaneye gönderdik. Ondan sonra Van'a gitti, iki yıldık okuduğu üniversite, onu okuttuk, kendi aramızda yani. Yine biz okuttuk. Daha çok ben okuttum, ona para gönderiyordum. Diğer en ufak kız kardeşim, onun okumasını çok istiyordum. Hatta biz o dönem 98, 2008 yılıydık, ben 10 yıl sonra üniversiteye girdim, dedim ki açık, maçık bir şekilde hani bir şey olmak için değil ama okumak istiyordum, gerçekten çok istiyordum okumayı. Hiç çalışmadan sınava girdik, beraber aynı yıl, o kendi bölüm geçişiyle üniversiteyi kazandı, ben kazandım, ben yine gidemedim parasızlıktan.

Ondan sonra kardeşim gitti bir yıl, bir yıldan sonra okulu bıraktık, onu okutamadım yani. Her şeyini de karşılıyordum maddi anlamda. Özel yurda falan yerleştirmiştim, hani sıkıntı yapma, sen oku falan filan diye. O da Adapazarı'nda okuyordu, büro yönetimi, okumadı. Kaldık öyle o da.

Ortaokul, ortaokul iyiydi. Ortaokulda çok iyiydim. Çok efendi bir kız çocuğuydum yani. Çok böyle için..., içine kapanıktım aslında yani. Hani o hocaların işine geliyor, derste konuşmuyorsun, bilmem ne yapmıyorsun. Ama lise yılları biraz serseri geçti, artık bırakmıştım. Baktım bir şey olmayacak, bir de işte burada bir lise vardı, ben orta sonda çalışıyordum konfeksiyonda. İşte paramızı vermiyorlardık falan. Ben şeyle, ustamızla şeyi konuştuğumu hatırlıyorum yani, "bak ben liseye geçeceğim, benim forma almam lazım, kitaplarım lazım..." Ciddi anlamda para vermiyorlardık, yok iflasız, yok bilmem neyiz falan.

Ya okula gideceğim yani. Hani insan ne olursa olsun verir, bugün benim karşıma çıksa birisi ne iflası ya, ihtiyacı varsa veririm ki. Ben sana çalışmaya gelmişim yani. Dilenmiyorum senden. Yani hakkımı istiyorum. Verdiği zaten ortacıym falan hani. Çok bir para değil. Bugün asgari ücret bin lira, ortacı da pardon, iki bin lira, ortacılara bin lira falan veriyorlar yani. Neredeyse yarı parası falan. Bir şey de değil. Ondan sonra zar zor böyle aldım, almadım, yarım yamalak bir para aldık. Biz de şey vardır geleneksel, küçük büyüğün kıyafetlerini giyer, okul formalarını giyer, bilmem neyi giyer falan. Ben geçmişim, siyah önlükten lacivert önlüğe. Ondan sonra, benim okul lacivert önlüğe geçmiş, ablamın önlüğü bana kalmış. Ondan sonra "\*\*\*\*" diye bir okul vardı, onu da ben çok istiyordum, benim arkadaşlarım falan oradaydı. Biraz da devrimciler falan oradaydı diye ben, ben oraya gideceğim, oraya gideceğim, beni göndermediler. Sırf oranın forması değişmiş, sana forma alamayız diye. Bende bitti zaten olay.

Öyle mi? Tamam. Ben ama herkes mesela şey lisesinde de forma değişmiş, bu arada bizimkilerin haberi yok yani. Boşuna beni oraya yazdırdılar, formasızlıktan. Ondan sonra, değişmiş, ben hala lacivert formayla gidiyorum okula. Herkes gri böyle kravatlı, ceketli falan. Kızlar etekti, gri etekli gidiyor. Ben lacivert, umurumda değil. Hoca bir gün çağırdı dedi ki "enin kıyafetin?" "Yok hocam" dedim, "alamadılar, bizimkiler." Çok genişim ama. Yok almadılar yani bizimkiler. Evdekilere de söylemiyorum yani kıyafet değişmiş de bilemem ne. Zaten okuma hevesi de kalmamış bende. Bana böyle bir şeyler verdiler, giydim yani. Yine başkasının kıyafetlerini giydim, formasını giydim daha doğrusu. Orada böyle serserilik başladı, ama ne okuyacağım, bilmem ne. Zaten hiçbir istediğim olmuyor. Tam ergen tavırlar, hareketler. Öyle ama, istediğim hiçbir şey olmuyor yani. Çalışıyorum, çalışıyorum, bir pantolon bile alamıyorum kendime. Onu bırak, okul kıyafeti mi bile alamıyorum ki, ben bu yüzden çalışmaya gidiyorum ama o değilmiş temel neden, evi geçindirmekmiş yani. Bunu şimdilerde çok daha net görebiliyorum.

Öyle, ben işte başarılı bir öğrenciyken, lise birde altı tane zayıf getirdim. Lan dokuz tane ders var zaten. Müzik, beden, resim (gülüyor). Bizimkiler şok oldu, ne oluyor sana diye. Böyle oluyor yani hatta utanmıştım, karnemi falan saklamıştım. Ondan sonra toparladım ikinci dönem ama ondan sonra yine bıraktım. İkinci yıl iyiydi, üçüncü yıl üniversite tam böyle hani bizde üç yıllıktı, dört yıllık değil o zaman. Diyorum ki üniversiteye gitmek istiyorum. Beni dershaneye gönderin ya, bir şey istemiyorum. Dershaneye gönderecek para yok, evde çalış. Ya evde huzur yok, evde bir şey yok. Yani neyle çalışayım evde? Evde bir şey yok yani. "Millet nasıl yapıyor? Sen niye yapamıyorsun? Bilmem ne falan.

Yıldırıldılar. Üniversiteye de öylesine girdim. Zaten o zaman kazanamamıştım. Öyle, üniversite de bitti. Ben gidip çalışayım dedim ya, kafam rahat olsun. Zaten bizimkiler diyordu. Yani lise bitsin, işe, lise bitsin işe. Yani ne iş aşkı bu? Ben anlamadım ama. O gün bu gündür ben işçiyim. Öyle işlemler yani beynime (gülüyor) o gün bugündür ciddi anlamda işçiyim. Bugün SGK primime baktığın zaman toplam 6600 gün falan var. Yaş 38, 3500'ü çoktan geçmişim, emekli olma primim 5950, çalışma primim 20 yıl ama ben 98 yılından beri bir fiil çok değişik işlerde falan çalıştım yani. Son 15 yıldır da bu işteyim zaten.

İşte ufak, şöyle, ufak tefek işlerden bahsedeyim ben size çünkü beni biraz şekillendiren onlardı. Yani bu ara dönemlerde, benim gidip kitap parası diye adlandırdığım yaz dönemlerini fabrikalara gömmem, ondan sonra şeylere, konfeksiyonlara gömmem falan. Şimdi ne iş yaparım? Konfeksiyonda şey alırım, yani ip alırım, temizlikçi diyorlar ona, unutmmuşum. Hatta her girdiğim işi çok başarılı yaptım. Beni konfeksiyonda makineye oturtmuştu ustam, "sen makine öğreneceksin." "Ben öğrenmek istemiyorum" dedim. "Ya, ben öylesine geliyorum buraya, para için geliyorum, ben ben makineci olmayacağım." Bana zorla makine öğretmişti. Şu an düz makine kullanabiliyorum. Yani dikiş dikebiliyorum makinede. O öyle kapandı. Ondan sonra, bunu bilebilirsiniz, ünlü hani şey temizlik ürünlerini falan var, onun bir deposu var, oraya zaten bütün öğrenciler gidip çalışıyordu. Günlükçüydü orası. Ayda gittiğin günlük kadar şey yapıyordu, para alıyordun, günlüğü de gayet iyiydi yani. Bıraktım ama gayet iyi ama her gün gidemiyorsun yani öyle diyorlardı. Olsun, diyordum ya, gittiğim kadar falan filan. Çok iyi elemandım. Kapıdan seçiyorlardı, altı, yedi tane hat vardı, işte "\*\*\*\*" hattı, "\*\*\*\*" hattı, ketçap falan vardı, ketçap hattı. Organik şampuan vardı o zaman, çok dalga geçiyorduk, hatırlıyor musunuz bilmiyorum. Organik hattı, ondan sonra diş fırçası, macun hattı falan vardı, iş seçeneği işte. Oraya hat, hat. Atıyorum, bir hatta yedi kişi çalışıyor, sekiz kişi çalışıyor falan. Adamın elinde liste vardı, ustanın. İşte, sen, sen, sen, sen, sekiz kişi olduk mu? Olduk. Sen bilmem şu hatta falan. Ondan sonra defterini kapatırdı, geri kalan gidebilir derdi. Sabahın köründe kalkardım, ondan sonra fabrikaya giderdim, saat sekize kadar beklerdim, seçildin seçildin. Seçilemedin, eve geri dönüyorsun. Hep seçildim. Eşektim çünkü (gülüyor) herhalde. Çok iyi çalışıyordum. Çünkü hat da çok iyi çalışmak gerekiyordu. Yani, fıldır fıldır ben. Öyle hani çok yorulan, bir de ayakta çalışmayı çok seviyordum ben. Herkes çok yoruluyordu, ayağı şişiyordu. Ben anlamıyordum, benim ayağım falan şişmiyordu, yorulmuyordum yani ve 12 saat çalışıyorduk orada. Sabah

sekiz, akşam sekiz. Akşam sekiz, sabah sekiz. İki vardiyaydı, üç vardiya değildi yani. Mesaiyle iki vardiyaydı, o şartla basıp gidiyordun zaten işe.

Orada insanlık dışı bir çalışma olduğunu fark ettim. Hem onursal olarak, yani insani anlamda, onur kırıcıydı yani. Geri dön, sen. Ne demek yani? Oraya kadar geliyorsun, şey yapıyorsun. İnsan yerine koymuyorlar. Telefonu aç ya da ne bileyim başka bir şey uygula yani. Ya da önceki günden haber ver, ne bileyim, oraya kadar geliyorsun, insanlar yani ora... Evine ekmek götürün tipler de vardı. Hani hep öğrenci tipler ama çünkü işi ciddiye alan yoktu. "\*\*\*\*" Taşeron firma işte. Ana fabrikasında yaptıramadığı paketleme işleri, ayrı bir depo tutmuş, büyük fabrikasyon bir depo, ondan sonra orada şey yapıyor, bize yaptırıyordu. Köpek gibi de çalıştırıyorlardı yani. Sayı vardı, sayı çıkaramadın mı ama usta bas bas bağıırıyordu sana. "Oyalanma." İşte, aşağılamalar falan da vardı, "ağzını açıp güleceğine önündeki işe bak. İş yetiştir, bak onlar, işte, atıyorum, 10 tane yaptı, sen hala beş tane yaptın." Aşağılıyor yani seni. "Sen yavaşsın" falan. Ee zaten öyle deyince ertesi gün gelemeyeceğini anlıyorsun falan. Yemekhanesi çok kötüydü. Ya öylesine yemekler falan veriliyordu. Mesai yemeği, çok iyi hatırlıyorum, salam, ekmek, kola, buydu. Ama gençsin hani bunlar ilk etapta sana çok dokunmuyor, koymuyor falan ama o dönemde hani böyle baktım dedim, bu, bu değil ya. Hani yani tamam, ben de fakirlik yaşadım. Yok, mok, bilmem ne falan, yokluğun ne demek olduğunu çok iyi biliyorum ama bunlar varyemezler, yedirmeyenlerden. Çünkü, çünkü insan gibi davranmıyorlar sana bir kere. Biraz beni tetikleyen o oldu. Şey yaptım ben, bu yemek yememeyi örgütledim. Ondan sonra kimse yemek yemedi. "Yemek yemiyoruz" dedim. "Haklarımız var, yemek yemiyoruz. Bu ne ya? Tahtakurusu çıkıyor ekmeğin arasından." Ekmeğin arasını bir açıyorsun, tahtakurusu, böcek, bilmem ne. Bu, bir değil, iki değil, üç değil. "İnsanız" dedim ya. "Hayvanın önüne atsan yenmez." Yani bilmem ne falan filan. Ertesi gün beni kapıdan çevirdiler zaten. "Sen," dediler "bir daha gelme." Çünkü bir şey de yapamıyorlar, sigortasız çalışıyorum, hiçbir şey yapamıyorlar. En fazla beni işe geçirmezler yani. Ondan sonra işten attılar beni (gülüyor). Yemekler düzeldi mi? Evet düzelmiş bir süre, öyle duydum. Ondan sonra dedim "insani yaptırımlar düzeldi mi?" "Ee işte, yani yine aynı sistem, geliyoruz, gidiyoruz ama artık belli oluyor" falan dediler kimin gelip, gelmeyeceği falan. "İyi, tamam" dedim. Öyle. Orası da öyle kapandı benim için yani. Zaten yaz dönemi gittiğim bir yerdi.

Paketleme, he he, mesela iki şampuan ve promosyonlu ürünler vardı. İki şampuan alana bir krem bedava falan yapıyorsun ya, onu üç tane bir poşete koyuyorsun, şirikliyorsun

falan. Öyleydi. Onları yapıyordum, koliliyordun. Yani sonuçta 15-16 yıl ha. Bu arada on altı yaşından büyükleri alıyorlardı, evet ve benim yaşım tutmuyor diye ben başkasının kimliğiyle gittim işe (gülüyor). Adım: "\*\*\*\*", kimlikteki "\*\*\*\*", iki isimli bir de arkadaş. O zaman da şeyde yoktu, resim falan da yoktu kimliklerde. Ondan sonra mahalleden de birkaç tane arkadaş, "\*\*\*\*" diye bağıırıyordu, şiiiişt! Yapıyordum bende. Hem "\*\*\*\*", hem adımlı tutuyorum, yani iki ismi var da diyemiyorum, üç ismim var benim (gülüyor). Onu da öyle yaşamıştım yani. Düşün, o zamanlar, evet, 15-16 yaşında falandım herhalde. Öyle.

Ne diyecektim? Ha işte, dediğim gibi, beni onlar tetikledi. Yani evet 15 yaşında ergenim mergenim ama bir şeylere aklım eriyordu yani, görüyordum. Çünkü ben bu hayatın içinde yoğrulmuşum, biliyorum yani. İlk defa çalıştığım iş yeri değil. En beterlerinde çalıştım. Konfeksiyonda çalıştım, bilmem ne de çalıştım. Ondan sonra arada başka bir şey yaptım mı? Yapmadım herhalde. Çok ağır şartlarda, bir de hani o kolileri falan kaldırıyorum, 15 yaşında. Yani neyim ki ben? Şampuanlar çok ağırdır, bir kolinin içinde 24 tane var, 18 tane olan var, bilmem ne var. Usta bana diyordu yani "senin maşallahın var." Koli, kolinin arkasında gözüküyorsun, kısa boylu, böyle tıfıldım bir de zayıf bir şeydim. "Çalışıyoruz işte usta, daha ne istiyorsun" falan diyordum. Ondan sonra, her yani kârlısın artık, beni geri göndermezsin falan yapıyorduk. İşin esprisi oydu. "Usta yarın geliyor muyuz" falan. "Bak gelmiyorsan söyle, denize gideceğiz, yok program yapacağız, arkadaşlarla gezeceğiz." "Hele bir gelin" diyordu, "görüşürüz sizinle (gülüyor)." Ondan sonra lise bitince, bir zımpara fabrika, şeyine girdim, fabrikasına girdim. Zımpara fabrikasında da bir buçuk yıl falan çalıştım ama çok sıkıcı bir yerdi. 8-6 çalışıyordum orada, gündüz vardiyasındaydım. Orada da paramızı vermediler. Daha az, orada da 50 kişilik falan, küçük bir fabrikaydı zaten. Orada da şeyi örgütledim, paramızı vermiyor. Ondan sonra o oruç ayıydı, hatta gece, o zaman da oruç tutuyordum, -niye tutuyorsam? Son tutuşumdu zaten, o yıldan sonra bir daha tutmadım. Gece kalktım, ondan sonra bir yazı yazdım, ondan sonra onun altına da herkese imza attırdım. 49 kişi attı, bir kişi atmadı. O da patronun yıllardır çalıştığı, beraber çalıştığı adamlardan bir tanesi. Ben atamam dedi, atmayacağım dedi. Yani aralarındaki şeyden dolayı aslında, o da parasını alamayan bir tip sonuçta. Tamam dedim. Sonuçta 49 kişiyiz biz. Herkesle de konuştum, ettim, falan filan. Çok da seviyorlardı beni. Böyle, oraya da işçi olarak girmiştim. Sonra depo sorumlusu olarak vermişlerdi beni ve 10.000 tane çeşit şey vardı, taş vardı. Sen hani dersin ki "bu taşlar nerede kullanılıyor?" Her yerde kullanılıyor. Bıçak bileme taşlarından, çamaşır makinesi, bulaşık makinesinin içinde zımpara taşları var mesela kimse bunları bilmiyor. Değişik değişik bıçaklara, ondan sonra, arabalar da yoktu. Çok değişik böyle

makinelere falan kullanılıyordu, işletmelerde, fabrikalarda kullanılıyordu. Demir şey yapan, törpüleyen zımparalar falan. Ondan sonra 10.000 çeşit taş vardı ve hepsini biliyordum. Adam şey demişti, benim yanımda bir tane usta çalışıyordu. "Ben 12 yıldır buradayım, bir kere tatile gitmedim, bir kere ameliyat oldum, zar zor zor bela o da kimseye bırakmadım ama adam bana bırakıp şey deposunu, şeye gitti, tatile gitti, tatile. "Kafam rahat" dedi. "Ben tatile gidiyorum." Orada da 50 kiloluk taşları taşıyordum. 50 kilo ya! İnsan gibi değil ve ben 18 yaşındayım. Artık utanıyordum müşteriler geliyordu, müşteri de geliyordu bizim şeye, depodayım, sevkiyat alanındayım, "zor gelmiyor mu bu iş sana? Hani bir kız olarak sen bu işi nasıl yapıyorsun? Bu erkek işi, yok bilmem ne." Hep böyle şeyler yorumlarla falan. Öyle... Zımpara taşı, üçgen vardı, kare vardı, yuvarlak, ondan sonra dikdörtgen, küçük, mesela çok küçüktü, çok küçük böyle küçücük üçgen taşlar bile vardı. Küçük noktalara girip hani zımpara yapabilen ama çok büyük zımpara taşları da vardı. Ne bileyim hani koca bir demiri törpüleyen, yuvarlak, ortası delik, ortasına bir tane şey geçiriyorsun, demiri geçiriyorsun, o döndükçe mesela atıyorum bıçak bile. Değişik halini, değişik işlerde kullanıldığını düşün, o şekilde. Bir buçuk yıl sabredebildim. Ben küçüktüm, herkes çok büyüktü orada. Yani kırklı yaşlarda, evli barklı. Bulgaristanlı vardı. Bulgaristanlıları ben orada tanıdım zaten. Hemen hemen hepsi Bulgaristanlıydı. Gelmişlerini, geçmişlerini, isimlerini, hayatlarını, hepsini orada tanıdım. Bulgaristanlı, seviyordum da. Kimse sevmezdi mesela, ben çok severdim, hayranlıkla böyle. Askerliklerini falan anlatıyordu kadınlar, oturup dinliyordum, beraber iş yaparken. Çaylarda falan gidiyordum onların yanına. İşte, keleş sökmeyi biliyoruz, işte tabanca söküp takmayı biliyoruz. Ondan sonra, işte bunlara askerde meslek öğretiyorlarmış. "Ne kadar güzel" diyordum. "Meslek öğreniyorsunuz. Burada bizim cesetlerimiz geliyor ya" diyorum. "Giden bir anda belki gelemeyebiliyor yani, ne meslek öğrenmesi?" "Olur mu?" diyor. "Biz orada terzi, ondan sonra..." Yani günlük yaşam içerisindeki bütün işleri öğreniyorlardı. İnşaat işçisi, marangoz işçisi, kadınlarda buna dahildi. Kadınlara da şey yapıyorlardı. Mesela birbirlerine mesela diyordu, "bak, o benim askerlik arkadaşım. Aynı koğuştta kaldık. Kadın "\*\*\*\*"dı." Onları da orada tanıdım. Orası, o anlamıyla iyiydi ama bana yetmiyordu. Yani kendimi hiç ait hissetmedim oraya, hiç. Ben diyordum daha güzel bir iş bulacağım, sıkıldım. Bir de müdürle, üretim müdürü vardı. Ben planlama müdürüyle çalışıyordum, üretim müdürü sürekli böyle beni tetikliyordu, sürekli... Kadını bir de aşıyılıyordu. Bir kere müşterinin önünde artık kavga etmeye başladık. Ben istifa..., istifamı bastım. Sonra benim planlama müdürüm şey dedi, "hayır, gitmiyorsun" ve hatta eve telefon açtı, üç..., gel dedi görüşelim, üç kere dışarıda görüştüm. "Gel, gel." Gidemedim yani yapamadım. "Gelmiyorum dedim ya yani ben, o kadının olduğu yerde,

ben onunla çalışmam." "O da" diyor "ağladı, senden özür dileyecek." "Yok dedim ya, istemiyorum, yani özür dilese de gerçekten kırıldım. Bir itibarım kalmadı." İş yerinde kavga etmek ne demek ya? Yani bir daha geldiğinde o müşterinin ben yüzüne nasıl bakacağım? Ve bir değil bu. Sürekli aynı şeyi yaptı, sürekli. Ee zaten kendimi ait hissetmiyorum. Dışarıdan bakılınca zaten kız işi değil bu, yapamıyorsun anlamına geliyor zaten bu iş. Ama çok da güzel yapıyordum yani, erkeklerden daha güzel yapıyordum. Ama onu görmediler tabii. Onu görmeyince sen yeni liseden mezun olmuş, küçük beyinli, küçük insan falan. Hani onlara göre, koskoca üretim müdürünün yanında nesin ki? Oluyorsun. Oradan çıktım, iş bulamadım.

Bir tane işe gittim. Hatta şey de kendi müdürümle de görüşüyordum. Çok böyle hani abi kardeş gibiydik onunla. Benim okumamı çok istiyordu. Buradan çıkacaksan eğer, oku diyordu bana. Yani okuman için elimden geleni yaparım demişti. Maddi, manevi ne istiyorsan. Kitaplar alırım, seni dershaneye gönderirim, ama sonra bu işlerin böyle olmadığını, sonuçta evin para beklediğini falan filan. O dönem kalabalık aile de bir tek ben çalışıyordum. O da paramı alamıyordum. Anlatmıştım ya, en başında. Hatta planlama müdürümle, bu yüzden ben kavga bile etmiştim yani. O adama bile sarmıştım. Bir gün para bekliyoruz, artık hani bu şey, imza falan toplamışım, bir getirisi var ya, "tamam vereceğiz paranızı" dediler. Yani biz aile şirketiyiz, bunlara gerek yoktu falan. Genel müdürün eline vermişler parayı, şeyi imza, imzaları falan. Ondan sonra, "tamam" dedim. "Verin o zaman. Çünkü aşağıda herkes, ben de dahil para bekliyoruz yani. Ben aileme bakıyorum" dedim. "Onlardan hiçbir farkım yok. Yani biz, dört, beş, beş, yedi kişilik aileyiz ve bir tek ben çalışıyorum ve görüyorsunuz yani verdiğiniz parayı siz biliyorsunuz. Ne kadar ..," bilmem ne falan filan. "Vereceğiz" dediler. Benim müdürüme dağıttırıyorlar parayı, aşağıda zarflarla. O zaman şey de yok, bankalar hani kartına yatırıp falan. Herkes böyle zarfları alıyor, suratı düştü, bilmem ne hani tam maaş bekliyorsun en azından. Çünkü aylardır içeridesiniz, maaşınızı tam alacaksınız, nedir yani? Verdiğin para çok, ne kadar olabilir ki? Baktım maaşın yarısı bile değil ya. Yarısı bile değil ve evden para bekliyorlar. Kira ödenmemiş, bilmem ne, adamın suratına çarptım zarfı. Paralar savruldu ama yani ben de çok kötü oldum. Krize girmişim herhalde. Ben şu an yorumluyorum onu. Kendimi kaybetmişim. Dalga mı geçiyorsunuz ya? Dalga mı geçiyorsunuz yani. Ondan sonra tabii tartıştık. Tabii aylarca vermediler ya. Tabii tabii, yani bir yedi, sekiz ay falan yarım yamalak maaş alıyorsun. Bir veriyorlar, bir vermiyorlar. Kuru maaş alıyorsun. Bir yılbaşında hindi veriyorlardı, bir de Ramazan ayında .. var, o kadar, başka hiçbir şeyin yok. Öyle olunca tartıştım. Kapıyı çarptım, beni zorla yukarı çıkardı, konuşacağız,

monuşacağız... "Ne konuşıacağız?" dedim ya. "Yani ne konuşıacağız? Bu saatten sonra ne konuşulabilir ki? Ya ben insan gibi istedik yani biz paramızı, kötü bir şey de yapmadık size, eylemde yapmadık, grev de yapmadık, kapıya da çıkmadık, bir imza topladık. Akabinde vereceğiz dediniz, herkes umutla bekledi ve milletin umudunu kırdınız ya. Yani bu oruç ayında kimse evine bir şey götüremiyor ve herkes küfrede ede işe geliyor. Bu ay da alamayacağız maaşı, boşuna gidiyoruz işe" falan filan. Çıkamıyorlar insanlar işten. Kadrolu da bir işti yani sen çıkmadığın sürece de seni çıkarmıyorlardı. Hepsi de 10 yıllık eleman, basıp gidemiyor yani, kimse tazminatını bırak... O zaten, orası için benim, benim için son noktaydı. Hem maddi hem manevi olarak beni karşılamıyordu yani. E diyordum ben vakit varken döneyim, önüme bakayım yani buranın derdini mi çekeceğim falan.

Teneke fabrikasında girdim iş bulamayınca, yine işçi olarak. Teneke fabrikasında girdim, 8-5 buçuk dediler, 8-8, bir fiil. Cumartesi pazar dahil. Deli gibi para alıyorum bu sefer de ama bu sefer de dışarıda hayatım yok. Yani maaşımlı alıyorum, maaşımlın iki katı mesai parası alıyorum. Pazar mesaisi alıyorum. Akşam sekizde gidiyorum, sabah sekizde çıkıyorum. Günde dört saat mesai yazılıyor. Yani neredeyse ciddi anlamda maaşımlın iki katı para alıyorum ve maaşı da iyi, sendikası vardı orada, sendikalıydı. İşte ikramiyesi vardı, maaşlara bölünüyordu, bilmem ne parası vardı, maaşlara bölünüyordu, maaş böyle kabarık geliyordu bana.

Bu sefer bir şey yapamıyorum. Dışarıda bir şey yapamıyorum. Yat, kalk, işe git! Yat, kalk, işe git! Yani sigarayı çoğalttım. Çok yani içmiyordum zaten doğru düzgün, günde bir pakete çıktı. Ben iki buçuk yıl çalıştım orada ve oturduğun yerde makinelerde çalışıyorduk, teneke makinelerinde. Oturduğum yerde, bir paket sigara bitiyordu yani bir gün boyunca. O gün mesela yarım paket sigaram olsun, eyvah diyordum, sigaram yok, ben ne yapacağım yani. Birisine aldırmaq lazım. Ya da niye unuttun. Artık koli koli sigara alıyordum, dolaba atıyordum. Çekip çekip oradan içiyordum, unutmamak için. Ondan sonra orada da iş kazası geçirdim, iki kere. Böyle parmağım böyle bir gitti, geldi.

Ondan sonra, bir (gülüyor) kopma derecesinde geldi bir kere de. Kurtardık ama yani şimdi bir şey yok. Sadece biraz aksaklık oluyor şu falan. Tam böyle şey yapamıyorum, kıvıramıyorum, onun dışında hayatımı etkileyen bir şey yok yani. Oraya zaten ben şey diyordum hep orada çalışırken, buradan çıkarken, parmak kontrolü yapsınlar. Herkesin parmağı yok. Bir tane adamın üç tane parmağı yok. Bir arkadaş vardı hatta ben çıktuktan sonra görüşüyordum hatta onunla, çok da güzel böyle hanımefendi bir kız, o da

Bulgaristanlıydı. Böyle bebek gibi kızdı ama üretimde çalışıyordu. Düşününe bir hafta kala parmağı gitti. Yani tam işaret parmağı koptu. O da öyle bir şey yaşadı, ona çok üzölmüşüm. Yani ben diyordum, ben buradan çıkmazsam, benim de parmağım kopacak yani kesin gidecek. Sendika... Makinelerde kalıplar vardı, ince teneke, sac, elle zaten elle kesim çok modaydı, o onu artık gözün görmüyordu. Çok ince böyle levhalar vardı, onları makinelerde tek tek işte bu zeytinyağlarının tepesi var ya mesela, kapaklı, onları yapıyorduk. Her gün onlardan üretiyorduk. Bütün firmalara neredeyse biz veriyorduk herhalde. Ondan sonra, "\*\*\*\*" galiba tenekesini biz yapıyorduk. Böyle, çevriliyor, mevriliyor bir şey oluyor, hava testi falan vardı, o diğer bölümdeydi. Biz daha çok işte, makine, enjeksiyon tarafındaydık. Küt, küt, küt pedallarla, hızlı bir şekilde, işte bu küçük kapaklar var mesela, çay var ya, "\*\*\*\*" çayları falan, onların tepesinde yuvarlak böyle kenarı kıvrımlı kapaklar, o, onları kıvrıyorduk. Düz levhayı atıyorsun, pedalı basıyorsun, kıvrılıyordu etrafı. Benim parmağım ona girdi işte (gülüyor). Bunları yapıyorduk. Öyle şeyler yapıyorduk işte ya. Şimdi çok hatırlamıyorum ama. Evet, büyük işler de vardı, küçük işler de vardı ama hepimiz makineydik, hemen hemen.

Beni işten atan sendikaydı zaten. Sendika bana temsilcilik teklifi de verdi, etti. Ondan sonra, ben de MHP'liler falan vardı. Yani görüşünüz ne bilmiyorum ama ben yaşadığımı anlatayım da size. Sevmem ben, hayatım boyunca MHP'lileri sevmedim. Pis bıyıklılar böyle, kötü insanlar yani ahlaki açıdan da çok kötüler. Gidiyorsun oraya sana başka gözle bakıyorlar falan. Bir de genel yapısı MHP'liydi. Hani herkes tanıdığını almış ya, kadro MHP'li falan. Ondan sonra kabul etmedim. Ha bir kadın olarak kabul et ya, zaten bir şey yapmayacaksın ki falan filan dediler. Biz, fabrikada bir kız vardı. O kızı çekmişler, onlar çekmiş, hiç de söylemiyorlar, haber de vermiyorlar. Onlar çekmişler, ondan sonra beni istiyorlar. Diyorum ki "onu neden aldınız? O gayet iyiydi " dedim. Hani atik de bir kızdı. Yapıp, bir şeyler yapıyordu yani sonuçta. Geliyordu, konuşuyordu, derdimizi, merdimizi. Ya bir şey beklemiyorsun. Sendika nedir bilmiyorsun ki zaten. Ondan sonra, "ya o artık evlenecek, kendisi istemedi" falan filan, beni geçıştirdiler. Biraz hani böyle duyarlılığım falan var. Ondan sonra, "bilmiyorum, düşünmem lazım" falan dedim. Sonra geldim, bizimkilere falan sordum böyle, büyüklere falan. "Ya bir teklif var" dedim, "ben istemiyorum ama yani zaten bir şey yapmayacakmışım ama bana bir maddi getirisi de yok hani temsilci olmanın, ha yapmak istemiyorum" dedim yani. "Kime ne, ne yapacaksın? Ne diyeceğim?" falan. Ondan sonra, yap dediler. "Bir gör, işçi profilini görürsün, kafan açılır, değişik bir sendika, hani başka önünde yol var. Değişik sendikaları görürsün, kıyaslarsın" falan. Ondan sonra, yapmadım. Zaten beni yapmadılar sonra.

Herhalde araştırdılar mı, ne yaptılar? Çünkü ben oraya başladığım ilk gün İzmit'te bir tane Şey vardı, eylem vardı, özelleştirmeye karşı bir eylem vardı. Ben oraya gittim, polis saldırdı bize, bizi gözaltına aldı. Oradaki adamlardan bir tanesi, çalışanlardan da beni tanıyor. Yani, hatta geldi yanıma sordu, "sen nasılsın? İyi misin?" falan filan dedi. "Hani ben seni gördüm eylemde." "Evet" dedim ya, polis saldırdı, saçma sapan nedenlerle" falan dedim. Ondan sonra da hiçbir Şey söylemeden... Gerçekten de öyle. Direkt saldırıp, aldılar bizi yani. Hiçbir açıklama falan Şey yapmadılar. Pankartı geri çevirmeye çalıştılar. O zamanlar modaydı zaten, gözaltılara almalar, eften püften sebepler. Aldılar, sonra bıraktılar ama falan dedim ama. Yani çok bir Şey anlatmak istemedim onlara. Çünkü biliyorum yani, genel karakterlerini falan filan yani.

Haşatımızı çıkardılar mı diyeyim? Yani üstümüzden geçtiler resmen. Beni, beşinci kata, döve döve çıkardılar, merdivenleri öptüm, falan mı diyeyim? Şimdi ne diyeyim adama? Aldılar bıraktılar dedim ya bir Şey olmadı falan. Herhalde ondan kaynaklı Şey yaptılar, beni istemediler. Sonra Şeyin, hani böyle ortamların en pasif, en silik kızları vardır ya böyle, kafasına vur, ekmeğini elinden al. Hakket öyle bir tip vardı. O da Bulgaristanlıydı, onu yaptılar. Hatta herkes dedi ki "ya, ne alaka yani ne alaka? O mu?" falan. E, o! Yani hiçbir Şey yapmayan tipse, profil o zaten. Onu aldılar, sonra onu yaptılar. Ondan sonra, oradan da işte beni çıkardılar. Biliyordum zaten çıkaracaklarını. E ben artık son zamanlarda dedim, "ben mesaiye kalmam artık. Ben niye mesaiye kalıyorum? Yani tamam, yeter! Canım ıktı ya." Ve ben 46 kiloyum orada, eridim, bittim, alış, alış, alış pazar günleri bile alış, arada bir gün izin veriyorlar. Ayda yani düşün bir kere izin verseler geçen gün izin verdik ya sana. Abi, bir gün ya, ben pazarımı vermişim sana, sen bana hafta içi, o da dört saat izin veriyorsun (gülüyor). Beni çıkardılar, bilmiyorum ne sebepten çıkardılar ama kafalarında ne vardı? Zaten çıkışlarda vardı, seçiyorlardı ara ara. Öyle, oradan da ıktım. Oraya girmem de Şöyle oldu, o da çok ilginç. Hani ıktım, iş arıyorum falan, İŞKUR'a gideyim dedim hani İŞKUR'a bakayım, böyle Şey yapayım, oradan bir iş yakalarım falan filan. Ya İŞKUR'un Şeyinde, ablam vardı hatta yanımda. Merdivenler de oturmuş, öğle saatinde kapatmışlar, biz bitmesini bekliyoruz. Hani az da bir saat var, çıkmayalım, merdivenlerde oturalım falan, açılmasını bekleyelim, başvuru yaparız falan. Üst katında da "\*\*\*\*" Sendikası var. Ondan sonra, işte bir tane yaşlı adam geçti yanımızdan, "kızlar ne bekliyorsunuz" dedi, "burada." Ondan sonra, dedik "İŞKUR'un açılmasını bekliyoruz, amca" falan filan. "İş mi arıyorsunuz?" dedi. "Ha" dedik "iş arıyoruz." Ya bir gelsenize siz bir dedi ya, birkaç iş var dedi, ben sizi dedi Şeyi yönlendireyim, kafanızı uyarsa gidin. Adam yönlendirdi gittik vallahi, İŞKUR'dan daha Şey oldu (gülüyor). Ondan sonra, kendi

işte sendikasına bağılı fabrikalara yerleştiriyor. Zaten kadro yok, bir Şey yok. Yani doğru dözgün adam hiç gözünün yaşına bakmıyor, patronundan önce bizim sendikacılar imzalıyor, mesela zam oranlarını falan.

Oradan da çıktım. Ondan sonra nereye girdim? Bir tane dedim ki ben artık işçi olarak çalışmayacağım. İşçi olarak çalışmayacağım dedim ya. Saçma sapan insanlar var, ondan sonra yıprandım. Ne gerek var dedim yani. Şey yaptım, bir yere başvurmuştum, o arada da dedem hasta. Ondan sonra, Beşiktaş'ta kuzenim bir işçi gazetesinin Şeyine bakıyor, bürosuna bakıyor, oraya baktık kimse yok, Beşiktaş'a gidip geliyorum falan filan. Başvurduğum yerlerden bir tanesi aradı beni, gel dedi, Şey yap, hani görüşelim falan diye. Allaah! Dedim. Beni çağırıyorlar, ne yapacağım? Sadece bilgisayar geçmişim var, kursu. Bilgisayar kullanıyordum, onu Şey yapmışım, muhasebesine falan bakacaktım. Bilmem ne falan filan zaten "\*\*\*\*" yetkili servisi.

Oraya aldılar beni. Ondan sonra kabul ettim. Ee dedim masa başı iş, gider gelirim yaparım. Ne var ki yani? Yapıyordum da gayet güzel. Müşteriler, adam üç kere gelmiş, ilk günüm, iki kere servise getirmiş televizyonunu yapamamışlar. Gözümün önünde çat! Yere bir attı, kırdı. "Alın" dedi. Lanet olsun size." Dedim ben nereye düştüm? Burası neresi? Yani. ..ak.. oldu zaten. Kimseyi, hiç, Şeyi memnun edemedik, halkı. Edilecek gibi de değildi zaten. Servis deniliyor ama mesela televizyon tamir etmeyi falan biliyorum artık. Hani orada da boş oturamadım böyle. Hatta bir elektrikçi, elektronikçi arkadaşla konuşunca sen dedi ki "bunları nereden öğrendin? Bunlar herkesin bileceği bir Şey değil yani?" Ondan sonra dedim "serviste çalıştım. Yetkili serviste. ." Ben de bir Şeyler yapıyordum. Küçük malzemeleri sana bu zamanın parasıyla 50-60 liraya kitliyordardı. Açma kapama parası, gidiyorlardı, sen servisten, 200-250 lirayla falan çıkıyorsun. Ama diyordum bu çok adaletsiz bir durum. Hani servisinizi yapın, hani yani bu kadar para olmaz ki falan filan. Ondan sonra, sahibi "\*\*\*\*" bayisiydi. ... yeter dedim yani çekemeyeceğim sizi. Çıktım, öyle. Adam da yaşlı başlı. Karısı çalışıyor. Apartmandı ya, en üst katında kendisi oturuyordu, kiracıları vardı. En alt katta bayisi vardı, bir alt katta da yetkili servis vardı yani. Karın, kızın, herkes Şeydi yani sen ya (gülüyor), diyorum ya ne belaya düşmüşüm arkadaş. Ya bende mi problem var? Siz de mi var? Anlamıyorum ki bu insanları. Ondan sonra, çıktım oradan. Baktım getirisi yok.

Ondan sonra kantine girdim. Kantin işi yapayım dedim. Kantinin de bir getirisi olmadı zaten. Bu sefer parasız kalıyorum. Ee yine hafta sonları dahil çalışıyorum. Her gün

çalışıyorum. Orayı da bıraktım. Dedim, burayı da iki, üç ay falan yaptım. İş arıyorum böyle, deli gibi kendime göre iş arıyorum. Ondan sonra böyle ufak tefek fabrikalara girdim, hani ayı kurtarmak adına falan, cebimde para olsun adına bir yerlerde çalıştım.

Ondan sonra bir şampuan fabrikası vardı, yine o ilk paketleme işi yaptığım yer vardı. Yine bu sefer daha böyle profesyonel bir deposu vardı. Onun işlerini yapıyorduk. Orada şampuan, parfüm fabrikasıydı aynı zamanda da yani. Taşeron bir firmaydı. "\*\*\*\*". Diğer firmalardan alıyor, paketlemeleri biz yapıyoruz falan. O, o işlerdi. Çok o kadar mutluydum ki, yani diyordum ki bir daha bu iş yerinden çıkmam. İki vardiya, 8-4, 4-12, gel gitsin, eğlenceli, oynaya oynaya çalışıyoruz falan. Tam ben onu dedim, ertesi gün fabrika yandı, kül oldu. Bu sinek ilacı yapıyordu, alt kat. Ben sabun bölümündeydim yukarıda "\*\*\*\*". Bir tane kız şeyin kapağını açarken, işte varilin kapağını açarken sürtünme kıvılcım yapıyor ve o sinek ilacı alev alıyor, o alev, biz ikinci kattayız, ikinci kata kadar geliyor. Fabrika yanıyor, kül oluyor ve ben oradan da çıkıyorum işten. O maceram da bitiyor orada.

Ee tekrar iş bulmalar falan filan. Ondan sonra aynı işi yapan başka bir firma vardı. Bir tane bizim orada müdür vardı, çağırmıştı bizi. Bu müdür de cellat gibiydi ama yani ben böyle bir müdür hayatımda halen görmedim. Yani seni aşağılamalar, yani yaşlı başlı kadına, bir o kadar da böyle ben iyi çalışıyorum diye beni yanına almıştı, evrak işlerini yaptırıyordu, aynı zamanda üretimde çalıştırtıyordu. Ondan sonra iki dakikanın hesabını sorar, oradan niye geç geldin? Kapıda dikilir, saat sorar, bilmem ne yapar. İçeri girer, tuvalette sigara içen var mı falan filan. İspiyonlamamı bekler. Hiçbirini yapmadım. Ona hiçbir koz vermedim. Beni yanından attı zaten. "Seninle yapamıyorum" dedi. "Tamam" dedim, "sorun değil." Hem aldı, sonra kendi attı falan. Herkes dedi "Ne oldu?" "Ne bileyim" dedim. "Ne oldu ya? Allah Allah, sizi ispiyonlamadım, işte adamın işine gelmedim, anlamıyor musun?" "Ben sizin babanızım" diyordu, tişörtünü soyunuyordu, atletle kalıyordu odasında, üretimin içinde. Diğer şey, önlüğünü giyiniyordu falan. Ondan sonra bir gün, çok cimriydi ama, çok cimriydi. Bir hesap makinesi kayboldu, üretimde, ondan sonra anında üretimi durdurdu, toplantı yaptı. Dedi "o hesap makinesi çıkacak ortaya. Eğer bunu alanın" dedi. "Eğer ortaya çıkarmıyorsa onun ailesinden, çoluğundan, çocuğundan, en sevdiğinden, kan ve irin gelsin." Çok iyi hatırlıyorum. Bunu söyleyen bir müdürle çalıştık biz ya. Ona rağmen kızlarla mesela, o kızlarla ben hala mesela görüşürüm. 2003 yılıydı, halen gördük mü, ilk günkü gibi birbirimize sarılırız, görüşürüz, şey yaparız, çok iyiydi orası, çok böyle yani dostane bir yerd. Kimse birbirini gammazlamazdı her şeye rağmen. O müdüre rağmen. Kimse böyle çalışmak için

yalakalık yapmazdı. Mert insanlar vardı yani. Hani kötü diyebileceğim, bir iki tane insan vardı. Zaten siz kendiniz sakınıyorsunuz, onlar kendilerini belli ediyorlardı, yalakalıklarıyla falan filan. Orası da öyle bitti.

Dedim ben artık duracağım. Yani evet bir iş zaten hayatımda olmak zorunda, çalışmak zorundayım, nereye girebilirim? Şu an girdiğim iş yeri, buraya form doldurdum, bekliyorum ama bekliyorum. Ben diyorum ki orası olursa gideceğim, orası olursa gideceğim, tamam mı? Haber bekliyorum. Olacak yani bir şekilde. İçime doğdu herhalde. Çağırdılar, aradılar beni. Bu arada da şeye gidiyorum, İŞKUR, hani işsiz kaldım diye iş ödeneği falan veriyor ya, iş ödeneği verirken "bir kursumuz var dedi, gelir misin? Plastik enjeksiyon üzerine." "Gelirim" dedim. Ondan sonra, günlük ücret de veriyorlar dedi. Servis seni alıyor, çarşıdan bırakıyor falan. "A a, iyiymiş" dedim ya. Boş zamanlarımı hem dedim şey yaparım, bir ay da oraya gittim. Yani tescilli eşek olmak için kursa gidiyorsun, bunu anladım. Ondan sonra çok şey, tesadüftür ki bu hani "\*\*\*\*" servisi, aynı zamanda oranın servisini çekiyor. O he he, ondan sonra şey yaptım, o zaman şeyi vardı, tabelası vardı "\*\*\*\*" servisi diye. O bizi götürüp getiriyordu. Ondan sonra orası bittikten sonra dedim plastik enjeksiyon olursa girerim dedim ya. Tescilliyim yani, diplomam var, artık eğitimin var, bilmem neyim var. Cidden çağırdılar yani orası denk düştü. Orası da sendikalı, yeni örgütlenmeye çalışıyor. Dışarıdan bir kişiyi tanıyorum ama çok şey tanımıyorum, böyle sadece aynı çevreden, işte örgütlenme yürüten arkadaş falan filan. Bir kere oturup konuşmuşluğumuz var. Onun dışında samimiyetim olmayan bir tip var yani karşımda ama iyi insanlar hepsi. Demokrat tipler, solcu tipler falan böyle. "\*\*\*\*" gibi olmayacaklar yani biliyorum. Form falan doldurdum işte, evraklarını falan yaptırdım, işte adam şeye bakıyor geçmişime bakıyor, evet, güzel bir geçmişim var falan. Ondan sonra "Bir üniversite okumamışsın yani sen" dedi. "Evet" dedim, "üniversite okumadım." "Çünkü dizi plastik enjeksiyon eğitimi olan yok aramızda." Hatta dedi "yani başka evrakların varsa" dedi "böyle bilgisayar, milgisayar, onları da getir, değerlendiririz" falan dedi. Hiç götürmedim. İstemiyorum ya artık masa başı, bıkmışım yani. Bir kere çalıştım, bıktırdılar. "Tamam" dedim, öyle geçiştirdim. "Tamam" dedim. "Getiririm ben size bir girelim." "Ama yapabilecek misin?" dediler. "Yani biz çapak alıyoruz içeride." "Evet yapacağım" dedim. "Ya, yeri geliyor yağ temizliyorsun, yani makinenin yağını biliyorum, makinelerimizi tanıyorum dedim, az çok hani. Kursta gördüğümse." Adam ısrarla beni almamaya çalışıyor ama bir yandan da almaya çalışıyor. Ben anlamadım yani. "Yaparım" diyorum. "Ben işçi olmaya geldim buraya, çapak almaya geldim" diyorum, tamam mı? Yani onları ben sırf çapak almak için o diplomalara sahip oldum. İş bulabilmek için, iş sahibi olmak

için. Benim geçmişim zaten işçilik. Ondan sonra aldılar beni. Gece vardiyasından başladım. Yeni örgütlenmeye çalışıyorlardı. Biliyordum az çok, dışarıdan tahmin ediyordum. İşte birkaç kurum falan vardı, oralarda toplantı yaptıklarını falan da biliyordum. O kurumlara da gidip geliyordum az çok ama çok içeriden değildim hani. Bugün dışarıda hani duyarsın ya, A fabrikası örgütleniyor falan öyle biliyordum.

İlk gecenin sabahında, sendikaya gidelim, üye olur musun dediler. Cidden işim vardı, gazeteğe yazı yazıyordum o zamanlar. Evde internet yok, bir şey yok. İnternet kafeye gitmem gerekiyordu, oradan yazı göndermem gerekiyordu. "İşim var" dedim. "Cidden bu sabah gelmeyeyim" dedim. "Hani yarın sabah falan gelirim." Ve geçiştirme falan zannettiğimi, zannetmiş hani korkuyor, tırsıyor, o yüzden gelmiyor. "Ya, zorlamayın" falan filan dedi birisi hatta hatırlıyorum. "Zorlamayın" dedi ya. "Ya kendisi isterse gelir, istemezse gelmez" falan. Öyle. Çarşıya hatta beraber gittik. Sonra ben ayrıldım falan. Ondan sonra, ertesi sabah "hadi gidiyor muyuz?" dedim. "Nereye?" dediler. "Sendikaya." "Niye?" "E, üye olacağım" dedim. "Demediniz mi üye ol diye?" "He tamam o zaman, gel" falan filan dediler. Gittim, ikinci gün üye oldum. Ondan sonra "biliyorum ben bu işleri" dedim ya. "Amaan inceldiği yerden kopsun, baştan gönderiyorlarsa göndersinler beni sendikalı oldum diye" dedim. Yani ne yapayım? Hani, beş, altı ay çalışayım, kadroya gireyim, ondan sonra mı göndersinler? Yazık değil mi bana falan. Ondan sonra bayağı şey de mesela, ilk 10 yılım çok güzel geçti, ciddi anlamda güzel geçti, örgütlenmeyle, değişik yapılarda insanlar, zorlukları da vardı tabii örgütçülerinden falan. Hepsi bir şey bildiğini zannediyor. Bütün sosyal demokrat, dinci, gerici ya da karşında duran tipler falan var. Onlarla işte konuşmaya çalışıyorsun, bir şeyler yapmaya çalışıyorsun, e benim dışarıda bir hayatım var, bir örgütlü hayatım var daha doğrusu, ben bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Ondan sonra, hatta bir tane dinci bir arkadaş, cami hocasına gidip örgütlemek, üye olmak sendikaya caiz midir diye sorup ondan sonra gelip üye olan bir arkadaşta (gülüyor). Çok fenomendi o ya, şey yapıyorduk yani, hala onunla birlikte çalışıyoruz. O da artık ofis çalışanı, ben de ofis çalışanıyım falan. Böyle birbirimize bakınca geçmişimiz geliyor aklımıza, gelmiyor değil yani. Ondan sonra işte kadın çalışmaları falan filan çıktı ortaya. Artık 8 Mart'ları örgütleyen, "\*\*\*\*" Sendikasına aitiz biz, bu arada biz sendikalıyız. 8 Mart günlerini programlayan, moderatörlük yapan, konuşmalarını yapan bir kız haline geldim. Örgütlü, fenomen bir kızım artık ben şeyde, e bunun sonucunda da ne olur? Döner, dolaşır, temsilcilik gelir, bana konar yani. Tek biri geldi, "sen temsilci olur musun?" dedi. "Olmam" dedim. Ben aynı zamanda tiyatro yapıyorum bu arada. Ondan hiç bahsetmedim değil mi?

Ya o, o zaten o başka bir hikâye (gülüyor). Ondan sonra, "olmam" dedim. Hatta işte bir arkadaş var şeyde, onu muhakkak duymuşsundur. Şu an şubeye gönderdik onu. Şubede ikinci başkan. Onun yanında yaptım temsilciliği. "Olacaksın" dedi. "Olmayacağım" dedim. "Ben tiyatro yapıyorum." "Olacaksın" dedi. Öyle bir şeyin yok, tercihin yok falan. O bir şekilde ikna ettiler beni. Ondan sonra "tamam" dedim. "Ama daha iyi bulursanız hani dışarıdan böyle yapandan, zaten yapan bir tipim. Hani sadece tescillenmek, benim için etiket olacak o, başka bir şey olmayacak. Ben normal yaşantıma yine devam edeceğim, yapacağım yani. Olsam da olmasam da" falan. "\*\*\*\*" sen uygunsun" dediler. Bana o zaman dediler, "birisini getir, yap yapabilmesi için ben onu seçeyim." Cidden kimse yok yani. Ha, ben artılarım var, bekarım, daha biliyorum, bilinçliyim falan. E diğer çalışanlar böyle evli, ondan sonra geri duran tipler, biliyorlar ama hani şimdi konuşmayı bilmek, hitap etmek falan, bunlar da bir temsilci için çok önemli. Onu çok böyle ilk örgütlendiğimiz için şimdi atıyorum, hatırlıyorum, ilk temsilcilerimizden kendisi. Çünkü örgütleyen tipler aynı zamanda ilk temsilci olarak şeyden de atanan tipler, hani sendikadan da seçim olmadan önce, üç kişi belirledikleri. Şimdi ilk, şimdi bir değil. Çünkü normal hayatın içinden sıyrılıyorsun, konuşurken de eli ayağı titrerdi. "Yapma" diyordum. "Şu karşında kabaklar var, bak işçiler yok" diyordum. "Hepimiz kardeşiz, arkadaşız, ne var? Hani çay molasında konuşuyormuş gibi konuş" falan. Ama adam şimdi girer, bütün hani eylemleri, şeyleri örgütleyen bir tip. Fabrikaların, yemekhanelerinde çatır çatır konuşan bir tip yani. Hani biz bu tiplere ihtiyacımız var. Yoksa hepsi zaten canımız, ciğerimiz. Şey değil yani, hani aşağılamak anlamında falan söylemedim bunu. İfade şekli çok önemli yani, demek istediğim o.

Onun dışında bir dört yıl yaptım. Ardahanlıyım, dedim. En çok darbeyi Ardahanlılardan yedim fabrikada. Ondan sonra kadınlardan yedim. E kadınlar için vardım yani. Ondan sonra iyi şeyler de yaptık. Hani yapamadığımız noktalar da oldu. Bir kadın komisyonu kurduk hep beraber. Çalışmasını da yürüttük ama seçim zamanı çok şey yaptılar. Mesela eleştirdiler, kadın yapamaz, kadın edemez, kadın işte genel müdür "heh" deyip imzalayacak falan filan. Hiç de öyle olmadı yani, genel müdür herkesin ortasında "sen cadısın" dedi. "Ben seninle uğraşmayacağım bundan sonra (gülüyor)."

İş yani, artılarım da oldu, eksik yanlarım da muhakkak olmuştur yani. Çünkü hani temsilci oldum diye ben kendimi çok şeyden de geri çektim yani, ne bileyim, 1 Mayıs'ları ben Taksim'de kutlayan bir tiptim. Temsilcim diye işte fabrikada, bir tip haline geldim. 8

Mart'ları yine aynı şekilde, İstanbul'da kutlardım, geldim şey yaptığı, "\*\*\*\*" organize ettiği düğün salonlarına tıka kaldım. Ondan sonra sendikaya zaman ayır, işçilere zaman ayır dediler, tiyatrodan bir nevi uzak kaldım. Gizli gizli yaptım tiyatroyu, söylemedim yani tiyatro yaptığımı, tiyatroya gittiğimi, provalarda olduğumu, bilmem neyi falan. İşçilerden gizli yapıyordum yalnız. Çünkü o kadar ağır, o kadar çok sert eleştiriler yapıyorlar ki, gerçekten insanı çok kırıyorlar. Yani, ben temsilciliğimin son bir yılında bırakmıştım artık. "Ne haliniz varsa görün" demiştim. O hale getirmişlerdi beni. Az çok şeyi de tanıyorsunuz zaten. O da buna şahit olmuştur. Yani, düğün salonundaki 8 Mart'a geldiler. Allah'ım benim yüzüm kızarıyor ya. Ben utanıyorum yani. Saçma sapan şiirler, kokteyller, yok bilmem konuşmalar, gelmiş başkanları, işte bilmem ne, onların bir hiyerarşik sırası var ya, birinci başkan, ikinci başkan, neymiş, bunların yerini değişik okumuşum diye, karışık, ikinci sırada beni okuman gerekiyordu deyip tekrar düzelttiren bir başkan, tamam mı? Saçma sapan şeyler yani. O yüzden bir daha girmedim seçime, şey yapmadım, aday da olmadım ama dışarıdan her türlü desteği halen veriyorum. Halen bir şey olsun, 8 Mart yazılarını, bildirilerini, yemekhanede, bilmem nerede falan okutturuyorlar, bana yaptırıyorlar. Ondan sonra, bugün bizim yeni temsilci var, şey diyor, "hani burada bir işçi korosu kuralım, bir tiyatro grubu olsun" "Ya" dedim, "ben çok geçtim oralardan, olmuyor" dedim. "Yani çok yorgunum o konuda. Eski olsa heyecanlandırdı ama ben şu an kendime bile zaman ayıramıyorum tiyatro yapabilmek için ve çok büyüdük, yani yaş olarak çok büyüdük, herkes böyle artık çoluklu, çocuklu, gelinli, torunlu hale geldi. Bu saatten sonra yaparlar mı? Onları ikna etmek, yani tiyatro öyle bir şey ki ekip işi cidden. Bir kişi eksik olduğu zaman olmuyor. Kimsenin de buna zamanı olmuyor yani. Benim de ekstra bunlara ayıracak zamanım yok işin açıkçası" dedim. "O yüzden" dedim "beni eksale et, bir şey oluştur, ben yine gelirim" dedim. "Hiç sıkıntı değil, desteğimi de veririm" dedim. "Yönetmenlik olsun, ondan sonra eğitimlik olsun, oyunculuk olsun, tıka olduğunuz nokta da her zaman zaten varım. Yani burası benim ikinci evim." Hiç ötelemedim. Hani kin, kindar da değilim. "Tamam tamam" dedi. "Tamam, bir şey çıkmayacak senden (gülüyor)." "İşte" dedim, "bir kişiden çıkmasın bu iş. Bak kaç yıldır buradayız, biraz da başkaları yapsın. Ben geleyim ya, ben bir rahata konayım şöyle oturayım, tamam mı? Keyfini süreyim, öyle olsun. Olmaz mı (gülüyor)?" "Tamam" dedi, "bakarız, yaparız bir şeyler" filan ama zor, zor yani, olmayacak biliyorum.

Tiyatro, çok seviyordum ben tiyatroyu. Böyle televizyonda falan Levent Kırca'yı falan çok izlerdim. Olacak O Kadar'ı, bilmem nesi, gülmeyi, eğlendirmeyi, böyle taklit yapmayı falan, ciddi anlamda çok seviyordum. Ben ilkokulda izlediğimi hatırlıyorum, Olacak O

Kadar'ı, Bir Demet Tiyatro'yu. Çünkü tiyatro gelmiyordu zaten doğru düzgün. Belediyenin bir salonu vardı, lisedeyken çok gitmeye başladım. Baktım geliyor, gidiyordum. Çocuk tiyatrosuna bile gidiyordum yani, çok seviyordum. Niyeyse böyle içime işlemiştii artık bilinç altıma mı, nereden girmiş? Nasıl oluşmuş? Bilmiyorum ama herhalde onların etkisi. Ben hep diyordum, tiyatro yapmak istiyorum, tiyatro yapmak istiyorum. Hani adına oyunculuk demiyordum, tiyatro diyordum hep. Ondan sonra bir şekilde olmuyordu yani, ortam yok. Tiyatro grupları yok, ekipler yok, etrafımda sanatla ilgilenen hiç kimse yok, ama hiç kimse. Yani çok iyi hatırlıyorum, ablamın bir arkadaşı sadece gitar çalışı, çalışıyordu, o kadar. Hani ona bile heveslenmemiştim, "aman ne güzel gitar çalışıyor" diyordum. "Keşke biz de çalabilsek" falan filan. Hani çok heveslenmemiştim. Ondan sonra belediyenin bir şeyi açılmıştı, tiyatro grubu, ben yine çalıştığımından dolayı gidemedim. İşte 8-8 çalışıyorum, demiştim ya, gidememişim. Ondan sonra kardeşime dedim ki "sen gitsene, sen yaparsın. Sen çok güzel yaparsın," ikiz kardeşim, gitti ve çok güzel yaptı. "Aferin kız" diyoruz. "Ay çok güzel yaptın" falan filan. Ondan sonra İstanbul'da bir arkadaşım vardı benim, tiyatrocı. İlk tiyatro öğretmenim. Geçen şeyi, videosu düştü, belki takip etmişsinizdir. Kadın çalışmasında falan yer almışsınız.

Babası tarafından ensest bir ilişkiye maruz kalmış, artık bunu açıklamış. Yani bunu tüm Türkiye biliyor şu an. Kendisiyle görüşüyoruz ara ara, ben de kayıtlı, şey yapıyorum yani. O benim ilk tiyatro öğretmenim mesela, çok seviyorum onu. O, onun yeri mesela bende çok apayrıdır. Taa İstanbul'dan gelip, mesela ben ekip falan kurmuştuk böyle arkadaşlar, yakın arkadaşlar, tiyatro grubu falan. Bizi çalıştırmıştı. Kendi yazdığı bir tane oyunu oynatmaya falan çalışmıştı ama bir şekilde yine gitmek zorunda kalmıştı. Biz kalmıştık ortada. Ama ben eğitimimi falan hep ondan almıştım yani. O vermişti bana eğitim. O da öyle orada kaldı. Ya yapmam gerekir diyordum. Hani bir şekilde yapmam gerekir, yapmam gerekir, nasıl yapmalıyım? Ondan sonra dediler ki tiyatro grubu kuralım. He, kuralım dedim ben de. Servisteydim ha. Kuralım dedim. Tamam mı? Ben varım dedim. "Hani kim? Başka kim olacak?" falan. O zaman genciz ya, böyle. Bir grup arkadaş genç vardı, deli dolu. Ondan sonra ben de varım, ben de varım falan filan dedik. Biz bir 15 kişi falan olduk. Talep ettik sendikadan. Sendikanın bizim üst katında harabe bir ev vardı, boş odalar falan. Orada bir yer verdiler bize. Alın dediler buraya şey yapın, burada çalışmalarınızı falan yürütün. Bir arkadaşın da tanıdığı varmış, dedi "zabıta, aynı zamanda yönetmen, 20 yıldır işte şeyde, tiyatro ile uğraşan, yönetmenlik yapan biri var. Onu da size öğretmen olarak getirttim. Hatta hocanın parasını falan biz kendi aramızda topluyoruz, veriyoruz falan. Sendika vermiyor yani. Ama sendika işte boyasını yaptırıyor,

badanası, bir tane oda zaten şey değil, bir pencere taktırdı. İşyerinden elektrikçi arkadaş geldi, elektriğinde sıkıntı vardı, ampul yanmıyordu, ışığı, onu yaptı. Ondan sonra bizimkiler boya badanasını falan yaptı, iş kıyafetlerini falan getirdiler. Ondan sonra baktık oldu, dedik güzel oluyor. Nasıl zevkliyiz böyle her pazar diyoruz gitsek, şey yapsak falan. Ondan sonra ayrılanlar oldu sonra aramızdan. Biz dokuz kişi falan kaldık. Dario Fo'nun, Japon Kuklası'nı oynadık. Biliyor musunuz onu? Çok meşhurdur. Hatta bunu falan da oynadık "\*\*\*\*" falan da izledi. Onu şey yaptık. O da böyle deli deli işçi bir kız falan, sığırılmış artık. Böyle, şey müdürünün verdiği enerji hapından falan. Aynı benim şeyimi, geçmişim böyle, gençliğimi bir nevi bir bukile yansıtıyor. Bir de başrolde bir kız, bir de bana oynattılar onu (gülüyor). Ondan sonra bayağı bir oynadık onu. Çok oynadık ama işte. Oradan çağırıyorlar, bir de işçi tiyatrosusun, işçiler yapmış, tamam mı? Gaza geliyorsun, yürü.

İşte Emek Partisi vardı, Emek Parti Festivali'ne falan çağırıldılar, oraya gittik. O oradan çağırıyor, oraya gidiyoruz. Sosyal demokrat olan tipler ne varsa, gören çağırıyor yani. Duyan çağırıyor. "Gelin bize de oynayın, bize de oynayın." Bir de ücretsiz oynuyoruz ya, şey, para da almıyoruz. Ya biz hizmet ediyoruz, diyoruz ne parası? Para için tiyatro yapmıyoruz biz, sanat için yapıyoruz. Görsünler, işçilerin de neler yapabildiklerini falan filan. Öyle öyle, sonra bizi oradan da çıkardılar, oranın ev sahibi gelmiş. Tabii harabeyi, biz şey, villaya çevirdiğimiz için (gülüyor). Çıkardılar bizi. Sendika bize yer bulmadı, desteklemedi sağ olsun. Ondan sonra en alt kat, bu sefer sendika binasının en alt katı, küçücük, penceresi bile yok yani, havalandırma şeyi var, deliği var, orayı bize veriyor. Burada çalışırsınız falan diye. Yani yeni bir temizlik, yeni bilmem ne. Ya bu mudur ya? Bu mudur? Koskoca sendikası ya! Küçücük bir yer yani istediğimiz, bir şey değil ki.

Ondan sonra oradan da çıktık. "\*\*\*\*" açıldı o dönem. Çok yıllar öncesinden biliyordum. Tekrardan şey oldu, gündeme geldi. Biz de işte hocanın artık arkasındayız. Hocanın kendi özel bir tiyatro kulübü var. Burada yaparız dedi provaları, dert etmeyin, siz niye başka yer arıyorsunuz falan filan. Siz hani desteğinizi alıyorsanız sendikadan alın, almıyorsanız zaten bu kapı size her zaman açık falan diye. Oraya gittik, orada da "\*\*\*\*" açıldı işte. Hoca da grubuna girdi, ekibine. Biz de grubuna girmiş olduk, tiyatro atölyesi olarak. "\*\*\*\*" Kooperatifi, şu an oranın yönetimindeyim zaten. Tiyatro, felsefe, edebiyat, keman, flüt, piyano, her türlü sanatsal faaliyetlerin, atölyelerin olduğu şey, bir kooperatif. Tam benlik bir yer zaten, yakasını bırakmadım, 15 yıldır beraberiz onlarla. Orada yapmaya başladık. Orada da bir işçi kültürünü oluşturduk artık, işçi tiyatrosunu. İşçi tiyatroları falan oynamaya başladık. "Nereye Payidar Nereye," Bilgesu, yani Erenus'un falan. Aziz Nesin'in oyunları,

yani tiyatro gerçekten benim için çok iyi geldi. Hala iyi gelen bir tip, beni yansıtan bir tip. Kendime ait olduğum yer. Hani böyle görüş açısı olarak, oyun olarak, yani bugün mesela bana deseler ki "II. Abdülhamit'i oyna." Milyarları versen oynamam. Cidden oynamam ama Aziz Nesin'in oyununun, yani oyununda bir ağaç olmaya razıyım. Öyle kendimi şey, ait hissediyorum yani. Her böyle taşında, şeyinde. O yüzden tiyatroyu seviyorum ve hayatım boyunca bırakmayacağım.

(Gülüyor) Şu sembolik bir şey demiştiniz, şu karanlıktan gözükmüyor bilmiyorum ama mesela bak, şu kolye üç tane kız da var bizim. Biz Fethiye'ye üç kız tatile gittik. Bu 2011 yılında falan. Bu arada benim en çok istediğim şeylerden hani böyle kadın çalışması içerisine falan yer alıyorum ya, bir kadın oyunu çıkaralım, kadın oyunu çıkaralım, çıkmıyor. Öyle hazır bir oyun yok. Hazır bir tekst yok. Yani hani yapalım, yapalım, herkes çalışıyor, öteliyor, bilmem ne, yayıla yayıla. Benim o üçüncü arkadaşım işte, bir tane arkadaşım muhasebeci, onunla zaten yıllardan beri ben şey yapıyorum, tiyatro yapıyorum, aynı ekipteyiz, kemik kadroyuz. Bu arkadaş da dışarıdan, tiyatro bizim kurslarımıza gelen bir tipti. Biz onun öğretmeni gibiydik ama kendisi öğretmen, ilkökul öğretmeni. Ondan sonra, o da tiyatro yapmayı istiyor ama hayatında tiyatro yapmamış yani sahne almamış, şey yapmamış. Bir gün geldi dedi ki "biz kadın tiyatrosu yapacağız." "Ay," dedim, "biz" dedim "yıllardır şey yapıyoruz onu, kaç kere söyledim, yapılmıyor bunlarla, bunlar beceriksiz" falan diyordum. "Yapacağız" dedi. "Ben bütün dokümanları getireceğim size." Kız, kadın, hakikatten artık içine oturmuş. Çünkü ilk evliliğinden şiddetten dolayı ayrılmış. Yani kocasından, öğretmen olduğu halde, hani dersin ya, onu oynamıştı zaten. Dayak yemiş bilmem ne falan. Aldatılmış, kendi yatağında aldatılmış. Böyle saçma sapan bir evlilik hayatı, üç yıl sürmüş. Ondan sonra bir sevgilisi vardı. Sevgilisiyle mesela şeydi, böyle evde yaşıyorlardı falan, bilmem ne derken, bu sefer sevgilisi ona şiddet uygulamaya falan başladı, bitirdi. Bitirince dank etti artık. Ondan sonra, Dario Fo'nun, kadın oyunlarından işte, " .... Uyanışı", ondan sonra bizim yine bir aynı diğer edebiyat atölyesinden, hatta şiir kitabı çıkaran bir arkadaşımız vardı, "Küçük Gelin'i" yazmıştı, "Dokuztaş" adı altında. Çok güzel bir oyun. "Küçük Gelin" cidden yani hani bizim arkadaşım oynadı diye bizim oyunda diye söylemiyorum, hayatımda ben böyle oynayan, böyle içten cümleler yazan yazar, daha doğrusu daha şimdiye kadar, hani filmler hariç tiyatrolarda görmedim, izlemedim, çok güzel bir oyun. İnşallah fırsatınız olursa bir gün, şey yaparım, "\*\*\*\*" tanırın belki, geldi, her geldiğinde ağladılar. Ondan sonra ben yine şey, çalışan, "Uyanış", Dario Fo'nun, çalışan bir kadını anlatıyor. O yoğunluk, telaş, bilmem ne, bir pazar sabahı kalkıyor ama pazar olduğunu bilmiyor, işe

gitmeye çalışıyor falan, en sonunda fark ediyor ki bugün pazar diyor. Lanet olsun diyen bir iş kadın. 14 yaşında tecavüze uğrayan, gerçek hayat hikâyesinden uyarladığım, ben uyarladım onu, H.İ. denen bir kızın hayatı. Ondan sonra en son bir tane adamın şiiri vardı işte hatırlamıyorum, onu da yine bir erkek arkadaş uyarlamıştı bize. Hani biz erkekler bu kadınları hiç sevmedik, saçlarını, gözlerini sevdik. Biz kendimize uyarladık. Çünkü oyuna erkek almadık biz özellikle. Hani, "siz erkekler, biz kadınları hiç sevmediniz" diye başladık. Tersine çevirdik şiiri. Sonra da finale de öyle bir şiirle şey yaptık, kapattık kadın oyununu. Kadın oyunu iyiydi, güzeldi, onu da çok yıllardır oynadık. İşte ne zaman o oyuna çıksam, sahneye çıksam, bu kolye her zaman boğazımda. En son 11 Mart'ta oynadık şeyi kadın oyununu. CHP'ye oynamıştık herhalde. Diğer arkadaş zaten şey tayini falan çıktı, gitti, biz iki kişi oynuyoruz artık bu oyunu.

Ondan sonra şey yaptık, 11 Mart ,12 Mart'ta zaten pandemi çıktı, pandemiyle birlikte biz jübilemizi yapmış olduk tiyatrodan. O gün taktığım kolyeyi halen çıkarmadım boğazımdan. 11 Mart'tan beri benimle yani. İnşallah toprağa da girer benimle birlikte.

2015 yılında evlendim. Kızım 2018'de dünyaya geldi zaten. Eşim de müzisyen. Aynı şeyden, işte küçük bir yer zaten. Oradan görüyorsun, oradan görüyorsun, birbirini tanıyorsun falan. Eşim de gelmiş bizim fabrikaya, form doldurmuş, iş başı yapmış sendika odasında. O kadar çok kişi gelip, gidiyor ki hani. Görmüşüm ama ben hiç hatırlamıyorum bile. O beni hatırlıyor sadece. Ondan sonra, "\*\*\*\*" falan gördüm. Merhaba falan diyorum ama hani temsilciyim ya, tanımamazlık da yapmak istemiyorum, sen nasıl temsilcisisin falan diye. Meğersem bizim iş yerinde çalışıyormuş. Ondan sonra bir ara vardiya değişmiş, bir de üç vardiyayız, iki fabrikayız, hatta üç fabrikayız, depoyla falan. Herkesi tanıyamıyordum. Ben vardiya dönüyordum, aynı zamanda çalışıyordum yani. Makine başı çalışıyordum, öyle ofis çalışanı falan değildim. Öyle görüyordum, ondan sonra şey yaptı, o da böyle müzikle falan ilgileniyor. .... çalışıyor. Ben de çok severdim, Hakan Yeşilyurt'tan, çok severdim. Adamı da öldürdük, o da öldü. Diyorum elimi neye attıysam kurudu ya.

Ondan sonra o şey yapmaya başladı, hani ben seni zaten yıllardır tanıyorum, uzaktan takip ediyorum falan filan. O zaman benim başka bir sevgilim vardı. Senin yanında birileri olduğu için ben sana yaklaşmadım falan filan dedi. Öyle başladık. Ondan sonra evlilikle sonuçlandı zaten. Düşünmüyordum, bu sisteme, bu düzene ben yapmam diyordum. Çocukları getirmem diyordum. Yazık ederim ben o çocuğa, ki çocukları çok severim. Ben

palyaçoğum aynı zamanda şeyde, yapmışım. Çocukların ciğerini biliyorum yani. O masumlara kendi elimle kıymak istemiyorum ama bir şekilde sürpriz bir çocuk dünyaya geldi, kızım iki yaşında.

Evliliğin de getirmiş olduğu çok zorluklar var. Mesela evliliğe ben hala alışamadım. Hala alışamadım, alışamıyorum yani. Benim öyle bir sıkıntım var. Çocuk mevzusunda da işte evliliği kabullenemedim falan filan şeyine girildi. Değildi aslında. Yani evlilik, benim kafamdaki evlilik bu değildi. Ben hep onu anlatmaya çalıştım. Benim kafamdaki evlilik değil. Çünkü eşim de sosyal demokrat, ondan sonra belli bir devrimci geçmişi var. Sanatla, sepetle ilgileniyor. Eline aldığı her enstrümanı çalıyor ve çaldığı şarkılar benim tarzım. Devrimci marşlar, ondan sonra Grup Yorum parçaları, Kızılırmak tamam mı? Solcu tarzı var yani hani arada hiç takılmıyor, ona buna takılmıyor, başka hani böyle deli dolu birisi değil, ergen bir tip değil ama benden küçük yaş olarak. Ben hani başka şeyler hayal ederken karşıma başka bir şey çıktı. Ben onu da kabullenemedim. Biraz sürüncemede kaldı. Biraz çocuk istememin nedeni ondan sonra artı nedenleri falan da buydu. Belki diyordum bu evliliğin sonu bile yok yani hani. İlk başta, o aşkla yıldızlarda buluşacağız falan diye artık bitsin, yani bitsin gitsin falan demeye başladım, bu da beni çok yıprattı. Aynı iş yerinde çalışıyoruz. Aynı anda gidip geliyoruz işe. Ama geliyorum ben, hem işçiyim hem ev kadınıyım, hem eşim yani her şey bana bakıyor, şu anda bile öyle hemen hemen. Yeni yeni aşmaya çalışıyoruz bazı şeyleri, ki eşim çalışmıyor mesela şu an. Albüm falan çıkardı, işten çıktı. Ondan sonra, çocuğa bakıyor evde, ben işe gidip geliyorum.

A, bu bana koymuyor ama. Benim tarzımız bu. Hani kadın çalışmaz, evde oturur değil, aksine kadın çalışır, baba da çocuğa bakar ama mesela çocukların annelerine olan düşkünlüğünü gördüm yavaş yavaş. Çünkü babasız yapabiliyor ama annesiz yapamıyor. Şu an mesela bana saldırmasının nedeni o. Beni görünce ağlıyor, çok nazlanıyor, herkes şey diyor, "ya, seni görünce yapıyor bu." Çünkü çocuk benden ayrı kalıyor ve ben vardiyalı da çalışıyorum. Gece gidiyorum, 4-12 gidiyorum, çocuk bir şeye, rutine alışamıyor yani hani sabah gider, akşam gelir anne değil. Bir sabah gidiyor, bir akşam gidiyor. Bir hafta dörtte öğlen gidiyor, gece 12'de geliyor. Bir bırakıyorsun gece yok anne, gündüz var, o da uyuyor. Öyle bir evlilik. Yani şu an iyi, oturmaya çalışan bir evlilik, hala oturmamış bir evlilik ama yani yalan söylemeyeyim. Oturtmaya çalışıyoruz, işin açıkçası.

Hayallerim. Hayalim, şeyi, denizi çok seviyorum mesela. Fethiye'ye yerleşeceğim. Eğer buradan çıkarsam artık, emekliliğim, primim de dolmuş, artık ufak tefek işlerle, günlük rutin şey paralarla hayatımı geçindirip ondan sonra tazminatımla Fethiye'de bir ya kiralık ev ya küçük bir ev alıp orada yaşamayı düşünüyorum. Kızım gelirse, eşim. "\*\*\*\*" büyüsün çocuk, buralarda büyümesin istiyorum. Hem kendim için hem onun için.

Bu kadar. Yani yaşam zaten 38 yıldan sonra buna dönüyor (gülüyor). Emeklilik, yaşılanıyorsun kafa olarak da çok yoruluyorsun ve yaşılanıyorsun yani, bunu gördüm. Çok yorulduğum çünkü ben çok hareketliyim hayatta. Oraya koşuyorum, buraya koşuyorum, oraya yetmeye çalışıyorum, buraya yetmeye çalışıyorum, kafam bir dünya. Eşim, çocuk çıktı, çocuğa yetebilecek miyim? Geleceğiyle ilgili kaygılar, kendi geleceğimiz, kendi geleceğimi oturtmadan onun geleceğini oturtamayacağım. Maddi anlamda da hani kiradayım, nasıl olacak? İşte çıkarsam nasıl olacak? Çıkmazsan böyle gidecek bu iş hep. Yani ben üç vardiya fabrikada gidip gideceğim, çocuğu buralarda okutacağım, herkes gibi bir hayatım olacak. Ekstra ne yapmış oluyor olacağım? Bir tiyatro ve tiyatroyu ben aç kalsam da yapacağım, ne kadar da yapacağım? E çocuğuma da bir şeyler yaptırmak istiyorum, onu da bi, bir şeylere bulaştırmak istiyorum, ama buralarda değil. Buralar çok kötü, insanları kötü, çevreler çok kötü, yaşam alanları çok kötü, her şey çok kötü yani, korkuyorum. Onun için endişeleniyorum, o.

(Gülüyor) Güzel. Bir dönem kıyafetlerin için kavga etmek, ondan sonra da kıyafetlerini ortak giymek demek. Bizim kardeşlerimizle aramız halen çok iyidir, çok paylaşımcıyız, bağımlıyız yani. Aile bağlarımız biraz kuvvetli ve iyi. Bu da yokluktan, ekip olmayı öğrendik herhalde hani. Hepimiz çalışır, maaşlarımızı ortaya koyar, ondan sonra kirayı öder, onu bunu yapar, ondan sonra bir süre sonra, işte dedim ya teyzemlerin vefatından sonra biz kardeşlerimizle falan tatile gitmeye falan başladık. İşte pazara giderdik, şort mort alırdık Ondan sonra ilk tatilimiz Antalya'yaydı. Antalya'ya falan gittik. Ondan sonra, işte ortak hareket ediyorduk. Hani şey, zorunluluktan falan değil, zevk alıyorduk yani, birbirimizi çok örgütlüyorduk, hani şöyle bir şey var yapalım mı? Böyle, işte diyorum ya tiyatroya gidemedim, sen git diyordum "\*\*\*\*" 'e. Ona da "sen yaparsın, sen git" falan. O gidiyordu. Hani çekememezlik, bir kıskançlık, bir şey yoktu biz de öyle. Paylaşımcıydık, en iyisi neyse, ben yapamıyorsam, o yapsın yani (gülüyor), öyleydi. Ondan sonra, beni okutamadılar, ben okumak istiyordum. Yani, ben onları okuttum, onlar beni okutamadı. Hala öyleyiz, bir şey olsun dayanışma ruhumuz var yani. Bu geç kültürden gelen bir şey mi? Ya da annem çok iyidir bu konuda. Annem çok vefakardır, cefakardır, aynı zamanda

kendisini hala çok ezdirir. Hayır diyemeyen bir tip dışarıdan. Melektir yani bir gör. Gel, ben artık seninle yaşayacağım, benim bir derdim, sıkıntım var. Seni, sana sorana kadar kapılarını açar, kimsin diye sormaz bile. Bizimkiler öyle. Annemiz, babam öyle değildir. Babam kötüdür yani o konuda. "Sen kimsin? Nesin? Kimlerdensin? Ailen yok mu? Parkın yok mu? Sen sokağa düşmüşsün, vardır sende bir problem." falan diye eleştiren bir tiptir, bir adamdır yani, halen öyledir. Biz o adama rağmen bir şeyler yapmaya çalıştık. Çünkü babam çok serttir. Babam mesela, o da aslında iyi bir insan, işte bu demokrat olmaya çalışsan, hani eski şeyler vardır ya, olur ama kendisine olmaz hani, dışarıya iyi ama ailesine kötüdür. Biz küçükken işte İstanbul'da yaşıyoruz, dedik ya dört çocuk, babası var, annem var, bunlar çok erken yaşta evlenmişler işte, babam, annem 17 yaşında, babam 19 yaşında falan evlenmiş. Askerlik gelmiş, askere gitmemiş. Sonra, çocuklar olmuş, kime bıraksın gitsin, diye diye... Evet. Ondan sonra, korkusu şeydi, işte sizin yüzünüzden beni alacaklar içeriye. Hep o, o korkuyla bir şeyleri bize böyle önümüze geçmeye falan çalıştı. Biz gidiyoruz, gözaltına alınıyoruz, baba annem bizden önce evden kayboluyor, korkuyor, beni de gelip alacaklar diye (gülüyor). Diyor "benim kütüğümde çıkaracaksınız beni." Ciddi anlamda bunalıma girmiştik ama. Çünkü 90'lı yıllar falandı, biz her hafta bir yerdeydik. Her hafta bir yerdeydik yani. O zamanın 1 Mayıs'lar falan çok kötü geçirdi. Biz o 1 Mayıs'lara katılırdık. Eve gelmedik mi bilirlerdi bunlar kesin girdiler yine şeye, içeriye, gözaltına alındılar falan. Hep annemi koşturduk peşimizden işte. Ablam mesela bi, 97 1 Mayıs mıydı? Şişli'de, bir hafta kalmıştı gözaltında, mesela hep annem gitti, ilgilendi, İstanbul'daydı o zaman. Bu Metin Göktepe'yle, aynı şey salona falan almışlardır. Ondan sonra annem gitti, aldı getirdi yani, kapıda bekledi, şey yaptı. Babam gitmedi. Biliyordu yani gitse, babam da fevri bir tip yani, hiç, gözü kara. İki dakika kavga eder, ondan sonra, bütün hayatına mal olur. Yoksa hani şey değil, bizi sevmediğinden, bilmem neyinden falan filan değil. Kendi korkusuna. Öyle.

He, annem (gülüyor) fenaydı ya. Ben bir gün şey de işte gözaltına alınmışım, bir ton dayak yemişim, eve gelmişim, bir de babamdan dayak yemiştik. "Senin ne işin var orada" diye (gülüyor). Öyle, korkuyordu adam ya. Ama annem bir o kadar iyiydi ve zeki bir kadındı aslında, çok zeki bir kadın. Sadece hani bize konduramıyor. Ondan sonra, gidin, her şeyi yapın, edin, çünkü güveniyor hani, kötü bir şey yapmayacağımızı biliyor. Kendi abisini de bu yolda kaybetmiş bir kadın aynı zamanda. Biliyor yani, iyi bir şey yaptığımızı biliyor, ne yaptığımızı bilmese de. Bizim gibi mesela kitap okuyabiliyor. Hiç okula gitmediği halde okuma yazması var mesela annemin. Hani hangi kitapların iyi olduğunu biliyor. Benden

geçenlerde Can Yücel'in şiir kitaplarını istedi mesela. Bir kadın bunu ister mi? İstiyor işte. Can Yücel'den istiyor (gülüyor). "Anne" diyorum, "el kitabı o, el kitabı" diyorum.

"Herkesin Kur'an kitabı, bu bizim el kitabımız, oku bunları." "Tamam" diyor, "getir, okuyacağım." Onları istiyor, onları şey yapıyor. Annem hem arkadaşımız hem annemiz hem yoldaşımız bizim için. Teyzemler de öyleydi, bilakis, dedemler de öyleydi. Çok böyle bizden taraftı. Biz gittiğimiz yerlere götürüyorduk. Ondan sonra eylemlere götürüyorduk, cezaevine götürüyorduk, böyle tanıdık arkadaşlarımızın yanına falan. Teyzem o zaman çok güzel böyle turşular falan yapıyordu, onlardan yapıp getiriyordu onlara falan. Herkes tanıyordu zaten bizim teyzemizi. Bizim teyzemiz olduğunu, teyzem bizsiz de bazen gidebiliyordu onları ziyarete. Öyle ya, aile olarak iyiyim, anne tarafından. Baba tarafı da iyi, çok şey değil yani kötü insanlar değil. Diyorum ya, benim çocukluğum, etrafım öyle aman aman kötü insanlarla geçmedi, bana çok zararları olmadı yani. Öyle...